

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

© Министерство на правосъдието на Република България, mjs.bg. Разрешението за повторно публикуване на този неофициален превод е предоставено единствено за целите на включването му в базата данни HUDOC на ЕСПЧ.

© Ministry of Justice of the Republic of Bulgaria, mjs.bg. Permission to re-publish this non-official translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

ПЕТО ОТДЕЛЕНИЕ

ДЕЛО РАДОСЛАВ ПОПОВ СРЕЩУ БЪЛГАРИЯ

(Жалба №. 58971/00)

РЕШЕНИЕ

СТРАСБУРГ

2 Ноември 2006

ОКОНЧАТЕЛНО

02/02/2007

Настоящото решение става окончателно при наличие на обстоятелствата по чл. 44, ал. 2 от Конвенцията. Може да стане предмет на редакционна ревизия.

По делото Радослав Попов срещу България,

Европейският съд по правата на човека (Пето отделение), заседаващ в състав:

Г-н П. Лоренцен (P. LORENZEN), *Председател*,
Г-жа С. Ботушарова (S. BOTOCHAROVA),
Г-н К. Юнгвирт (K. JUNGWIERT),
Г-н В. Буткевич (V. BUTKEVYCH),
Г-жа М. Цаца-Николовска (M. TSATSA-NIKOLOVSKA),
Г-н Р. Марусте (R. MARUSTE),
Г-н М. Вилигър (M. VILLIGER), *съдии*,

и г-жа С. Устеридек (C. WESTERDIEK), *Секретар на отделението*,

След закрито заседание проведено на 9 октомври 2006,

Постанови настоящото решение прието на тази дата:

ПРОИЗВОДСТВО

1. Производството е образувано по жалба (№. 58971/00) срещу Република България подадена в Съда на основание на Член 34 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи (“Конвенцията”) от български гражданин, г-н Радослав Илиев Попов (“жалбоподателя”), на 24 април 2000.

2. Жалбоподателят е представляван от г-н М. Нейков и г-н К. Баков, адвокати, практикуващи в Пловдив.

3. Българското правителство (“правителството”) се представлява от Агента му, г-жа М. Коцева, от Министерство на правосъдието.

4. На 14 декември 2004 Съдът реши да предаде жалбата на правителството. На основание на Член 29, параграф 3 от Конвенцията, той реши да проучи основанията за жалбата, заедно с допустимостта и.

ФАКТИТЕ**I. ОБСТОЯТЕЛСТВАТА ПО ДЕЛОТО**

5. Жалбоподателят е роден през 1977 и живее в село Неделево.

A. Наказателно производство срещу жалбоподателя

6. Две кражби са били извършени в дома на възрастна жена на 13 и 31 май 1998, в резултат на което, крадецът, използвайки сила и принуда, откраднал общо 10,000 стари български лева (BGL –

приблизително 5.13 евро (EUR)). При втория случай крадецът е бил и въоръжен.

7. По повод втората кражба е било образувано предварително производство срещу неизвестен извършител, което е започнало на 2 юни 1998.

8. На 24 септември 1998 жалбоподателят е бил обвинен за двете кражби и е бил задържан до събиране на нови сведения. Той е бил разпитан същия ден и е признал, че е извършил кражбите.

9. На 10 ноември 1998 Пловдивската Районна Прокуратура е предявила обвинение срещу жалбоподателя в Пловдивския районен съд, че е извършил двете кражби, използвайки сила и принуда и е откраднал общо BGL 10,000 (приблизително EUR 5.13) и че е бил въоръжен при втория случай (Член 198, параграф 1 и 170, параграф 2 от Наказателния Кодекс).

10. Пловдивският районен съд е провел пет заседания по делото между 4 май 1999 и 10 април 2000.

11. В решение от 10 април 2000, Пловдивският районен съд признава жалбоподателя за виновен по обвиненията налага кумулативна присъда от четири години и половина лишаване от свобода. Жалбоподателят е обжалвал присъдата на 21 април 2000.

12. Пловдивският окръжен съд е провел три заседания на 17 май, 13 юни и 14 септември 2000.

13. С решение от 21 септември 2000 Пловдивският окръжен съд частично е отменил решението на по-ниско инстанционния съд, като е установил, че жалбоподателят не е използвал сила по време на кражбата на 13 май 1998. Той е потвърдил останалата част от присъдата на жалбоподателя.

14. Решението на Пловдивския окръжен съд не е било обжалвано и е влязло в сила.

В. Задържане на жалбоподателя

15. На 24 септември 1998 жалбоподателят е бил задържан до събиране на нови сведения с решение на следователя, което е било потвърдено по-късно същия ден от прокуратурата. Основанието за задържане на жалбоподателя е било, че той може да се укрие, да извърши друго престъпление или да възпрепятства разследването, но не е бил представен специален факт или доказателство в подкрепа на това твърдение за задържане. На 10 април 2000 Пловдивският районен съд е осъдил жалбоподателя на четири и половина години лишаване от свобода.

16. По време на процеса, жалбоподателят внесъл шест жалби срещу задържането му, с дати 2 и 15 юли 1999, 8 и 28 септември 1999, 20 декември 1999 и 12 януари 2000. При всеки случай, жалбоподателят, е

привеждал доводът, че няма криминално досие и че няма риск да се укрие, защото има постоянен адрес и съпругата му има нужда от помощта му след раждането на детето им.

17. Никоя от жалбите на жалбоподателя не е била разгледана, нито е било взето решение по тях от страна на съда, въпреки заседанията, проведени междуременно в Пловдивския районен съд.

II. ПРИЛОЖИМ НАЦИОНАЛЕН ЗАКОН И ПРАКТИКА

A. Основание за задържането

18. Приложимите разпоредби на Наказателно процесуалния кодекс (“НПК”) и практиката на българските съдилища преди 1 януари 2000 са обобщени в съдебни решения по няколко сходни дела (вж. между другите и *Николова с/у България* [*Nikolova v. Bulgaria*] [GC], № 31195/96, пар. 25-36, ECHR 1999-II; *Илийков с/у България*, [*Ilijkov v. Bulgaria*] № 33977/96, пар. 55-59, 26 юли 2001; и *Янков с/у България*, [*Yankov v. Bulgaria*], № 39084/97, пар. 79-88, ECHR 2003-XII (извлечения)).

19. От 1 януари 2000 законовият режим при задържане по НПК беше изменен с цел да бъде съобразен с Конвенцията (TR 1-02 Върховен касационен съд). Влезлите в сила изменения и резултатите в практиката на българските съдилища са обобщени в неотдавнашните съдебни решения по делата *Добрев с/у България* [*Dobrev v. Bulgaria*] (№ 55389/00, пар. 32-35, 10 август 2006) и *Йорданов с/у България* [*Yordanov v. Bulgaria*], (№ 56856/00, пар. 21-24, 10 август 2006).

B. Закон за отговорността на държавата за вреди причинени на граждани

20. Законът за отговорността на държавата за вреди, причинени на граждани от 1988 (“ЗОДВПГ”) предвижда отговорност на държавата за вреди, причинени на частни лица от (а) незаконни актове, действия или бездействия на държавни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административните им задължения; и (б) следствените органи, прокуратурата и съдилищата за незаконно задържане под стража в предварителното производство, ако заповедта за задържането е издадена при липса на законово основание (раздели 1-2).

Приложимият национален закон и практика по раздели 1 и 2 от ЗОДВПГ са обобщени в делата *Йовчев с/у България* [*Iovchev v. Bulgaria*], (№ 41211/98, пар. 76-80, 2 февруари 2006) и *Хаманов с/у България* [*Hamantov v. Bulgaria*], (№ 44062/98, пар. 56-60, 8 април 2004).

ЗАКОНЪТ

I. ПРЕДПОЛАГАЕМИ НАРУШЕНИЯ НА ЧЛЕН 5 НА КОНВЕНЦИЯТА

21. Жалбоподателят подаде няколко жалби по Член 5 от Конвенцията.

В частност, жалбата му по Член 5 параграф 3 от Конвенцията е, че когато е бил арестуван на 24 септември 1998, не е бил своевременно изправен пред съдия или друго длъжностно лице, упълномощено от закона да изпълнява съдебни функции. По същество, той се оплаква също и от продължителността на производството и от произтеклото задържане до събиране на нови сведения в този период.

Жалбоподателят е подал и оплакване по Член 5 параграф 4 от Конвенцията, че съдилищата не са взели отношение по жалбите срещу задържането му.

Накрая, той е подал оплакване по Член 5 параграф 5 от Конвенцията, че той не е имал приложимо право да търси обезщетение за това, че е бил жертва на арест или задържане в разрез с разпоредбите на Член 5.

Жалбоподателят, също се е позовал на Член 13 от Конвенцията във връзка с жалбите си по Конвенцията.

Приложимата част от Член 5 от Конвенцията постановява:

3. "Всяко лице, арестувано или лишено от свобода в съответствие с разпоредбите на т. 1 (с) на този член трябва своевременно да бъде изправено пред съдия или друго длъжностно лице, упълномощено от закона да изпълнява съдебни функции и подлежи на съдебен процес в разумни срокове или на освобождаване до предстоящия процес. Освобождаването може да е с условие за гаранция за явяване на процеса "

4. Всеки, който е лишен от свободата си чрез арест или задържане има право да предприеме производство, чрез което законността на задържането му трябва да бъде решена бързо от съда и освобождаването му да бъде постановено, в случай, че задържането е незаконно.

5. Всеки, който е бил жертва на арест или задържане в разрез със разпоредбите на този Член, има законно право на обезщетение."

A. Обхват на делото

1. Член 6 от Конвенцията

22. Съдът отбелязва, че на 14 декември 2004 е предал, *inter alia*, на правителството-ответник по делото, жалбата на жалбоподателя относно продължителността на производството, която съдът счита, че е била повдигната по същество в контекста на жалбата му по Член 5 параграф 3 от Конвенцията.

23. Съдът отбелязва още, че в изказването на жалбоподателя в отговора от 2 декември 2005, той изрично е подчертал, че никога не е възнамерявал нито искал, да подаде жалба по Член 6 от Конвенцията. Така, жалбоподателят прецени, че съдът не е упълномощен да разглежда такава жалба.

24. В светлината на изрично изразената от страна на жалбоподателя позиция, съдът ще разгледа жалбата му относно продължителността на производството и последващото задържане през този период само в контекста на Член 5 параграф 3 на Конвенцията, относно споменатото задържане.

2. Член 13 от Конвенцията

25. Относно позоваването на Член 13 от Конвенцията от страна на жалбоподателя, в контекста на жалбите му по Конвенцията, съдът счита, че тъй като е свързана с Член 5 параграф 3 от Конвенцията, жалбата ще се приеме като отнасяща се до невъзможността на жалбоподателя ефективно да възрази срещу задържането си по Член 5 параграф 4 от Конвенцията и до заявената липса на изпълнимо право на обезщетение по Член 5 параграф 5 от Конвенцията. Освен това, съдът отбелязва, че Член 5 параграфи 4 и 5 от Конвенцията представляват *lex specialis* по отношение на по-общи изисквания на Член 13 (вж. *Николова*, цитирано по-горе, параграф 69, и *Цирлис и Кулумпас с/у Гърция [Tsirlis and Kouloumpas v. Greece]*, решение от 29 май 1997, *Reports of Judgments and Decisions*, 1997-III, стр. 927, пар. 73).

26. Съответно, съдът разглежда жалбата, че жалбоподателят не е имал ефективни вътрешноправни средства за защита само по Член 5 параграфи 4 и 5 от Конвенцията.

В. Допустимост

1. Изчерпване на вътрешноправните средства за защита

27. Правителството твърди, че жалбоподателят не е изчерпал наличните местни средства за защита, защото не е обжалвал решението на Пловдивския окръжен съд от 21 септември 2000.

28. Жалбоподателят не се съгласи и възрази, че възражението на правителството не е в съответствие с подадените в съда жалби. По-конкретно, той отбеляза, че жалбите му по Член 5 от Конвенцията, са свързани със задържането му до събиране на допълнителна информация, което не е могло да бъде отменено с жалба срещу решението на Пловдивския окръжен съд.

29. Съдът повтаря, че според Член 35 параграф 1 от Конвенцията, той може да вземе отношение само след като всички национални

мерки за защита са били изчерпани. Целта на Член 35 е да даде възможност на държавите по договора да предотвратят или да поправят нарушенията, предявени към тях, преди тези твърдения да бъдат предадени на Съда (вж., например, *Хентридж с/у Франция* [*Hentrich v. France*], решение от 22 септември 1994, Серия А № 296-А, стр. 18, параграф 33, и *Ремли с/у Франция* [*Remli v. France*], решение от 23 април 1996, *Reports* 1996-II, стр. 571, параграф 33). Така, жалбата, подадена до Съда, трябва първо да бъде подадена до съответния национален съд, поне по същество, в съответствие с формалните изисквания на националното законодателство и в рамките на предписаните срокове. Въпреки това, задължението за изчерпването на вътрешноправните средства за защита, изисква от жалбоподателя само да използва нормално средствата за защита, които са в сила, достатъчни и достъпни във връзка с тъжбата му по Конвенцията (вж. *Балог с/у Унгария* [*Balogh v. Hungary*], № 47940/99, пар. 30, 20 юли 2004, и *Джон Самут и Виза Инвестмънтс Лимитид с/у Малта* [*John Sammut and Visa Investments Limited v. Malta*], (дек.), № 27023/03, 28 юни 2005).

30. Съдът отбелязва, че в настоящия случай жалбите на жалбоподателя попадат за разглеждане по Член 5 параграфи 3-5 от Конвенцията (вж. параграф 21 по-горе) и се отнасят за периода на задържането му до събиране на допълнителна информация между 24 септември 1998 и 10 април 2000 (вж. параграфи 8, 11, 15-17, по-горе).

31. Съответно, съдът не намира каквото и да е основание, че жалба срещу решението на Пловдивския окръжен съд от 21 септември 2000 би уредила настоящите жалби пред него. Доколкото предметът на такова производство би бил вината на жалбоподателя в контекста на наказателното производство, съдът счита, че такова производство по жалба не би могло да се разглежда като ефективно средство за защита, което жалбоподателят е трябвало да е изчерпал по отношение на оплакванията си по Член 5 параграф 3-5 от Конвенцията.

Следователно възражението на правителството трябва да бъде отхвърлено.

2. Съответствие с изискването за шестмесечния срок по Член 35 параграф 1 от Конвенцията

32. Правителството твърди, че жалбоподателят не е подал жалбата си до съда в рамките на шестмесечния срок от датата, на която е било взето окончателното решение на националния съд, а е подал жалба много по-рано - на 24 април 2000, което е било веднага след обжалването на решението на Пловдивския районен съд.

33. Жалбоподателят не се съгласи с правителството. Той приведе доводи, че жалбите му са подадени по Член 5 от Конвенцията, и като такива, са били подадени съобразно изискванията на Конвенцията, тъй

като са свързани с периода му на “задържане до събиране на допълнителна информация” по смисъла на Член 5 параграф 3 от Конвенцията, който е приключил на 10 април 2000 с присъдата на Пловдивския районен съд.

34. Съдът повтаря, от самото начало, че целта на шестмесечния срок е да допринесе за законова сигурност, като подsigури разглеждането на делата, повдигащи проблеми по Конвенцията, да бъде извършено в разумен срок от време и минали присъди не подлежат постоянно на възражения. Освен това, правилото също така дава на потенциалните жалбоподатели време да преценят дали да внесат жалба и ако я внесат, да решат какви конкретни оплаквания и аргументи, ще бъдат повдигнати (вж. *Уърм с/у Австрия [Worm v. Austria]*, решение от 29 август 1997, *Reports* 1997-V, стр. 1547, параграф 32, и *Кийнан с/у Обединеното Кралство [Keenan v. the United Kingdom]*, № 27229/95, решение на Комисията от 22 май 1998).

35. Съдът повтаря още, че Член 35 параграф 1 от Конвенцията постановява, че Съдът може да се произнася само по въпроси, които са му били представени в рамките на шест месеца от датата на окончателното решение в процеса на изчерпване на вътрешноправните средства за защита. Където за жалбоподателя няма ефективни средства за защита, времевият срок се изчерпва шест месеца след датата на действията или мерките, срещу които е подадена жалба или след датата на довеждане до знанието за това действие или ефекта или вредата от него върху жалбоподателя (виж *Янгър с/у Обединеното Кралство [Younger v. the United Kingdom]*, (дек.), № 57420/00, ECHR 2003-I). Този подход е особено подходящ при обстоятелства, където е ясно от самото начало, че не е имало ефективни средства за защита за жалбоподателя по отношение на обжалваното действие или решение в жалбата в рамките на приложимия национален закон (вж. *Кийнан*, цитиран по-горе).

36. В случай на продължаващи ситуации, междувременно, срокът изтича шест месеца след края на въпросната ситуация (вж. между многото други източници и *Агротексим Хелас S.A. и Други с/у Гърция [Agrotexim Hellas S.A. and Others v. Greece]*, № 14807/89, решение на Комисията от 12 февруари 1992, Решения и Доклади [Decisions and Reports] 72, стр. 148). Подобно, по отношение на жалбата за липса на средства за защита при продължаващи ситуации, като период на задържане, срокът по Член 35 параграф 1 от Конвенцията също изтича шест месеца след края на тази ситуация – например, когато жалбоподател бъде освободен от арест (вж. *Иесиус с/у Литва [Ječius v. Lithuania]*, № 34578/97, параграф 44, ECHR 2000-IX). Във всеки случай, обаче, ако жалбоподател подаде жалбата си в съда докато е все още задържан, случаят не може да бъде отхвърлен като просрочен (*ibid.*).

37. Накрая, ако не е станало ясно от самото начало, че не е имало ефективни средства за защита на жалбоподателя, то срокът изтича шест месеца след датата, на която жалбоподателят е разбрал или е трябвало да разбере обстоятелствата, които са направили неефективни средствата за защита (вж. *Кийнан*, цитиран по-горе).

38. В настоящото дело, съдът отбелязва, че първото представяне на жалбите на жалбоподателя е с дата от 24 април 2000 и че той впоследствие е подал попълнен формуляр на 28 юни 2000.

39. Съдът отбелязва още, че жалбата на жалбоподателя по Член 5 параграфи 3-5 от Конвенцията се отнасят до определени предполагаеми липси на съответни разпоредби в НПК, в сила в съответното време, според тълкуванието на компетентните органи, приложени към него, което е довело до продължаваща ситуация, спрямо която по това време не е имало ефективни средства за защита.

40. По отношения на жалбата на жалбоподателя, че не е бил изправен своевременно пред съдия след арестуването му на 24 септември 1998, съдът отбелязва, че той се е явил пред съдия при първото разглеждане на наказателното дело срещу него на 4 май 1999 (вж. параграф 10, по-горе). Съдът счита, че това е бил първият случай, при който жалбоподателят лично е бил изправен пред лице, с явни съдебни полномощия, след като задържането му е било разпоредено от следователя на 24 септември 1998 (вж. параграфи 8 и 15, по-горе). Така че, той счита, че на тази дата липсата на достъп до съдебно лице, което да може да разгледа основанията за задържане (вж. *Акулина с/у Малта* [*Aquilina v. Malta*], [GC], № 25642/94, параграфи 47-50, ECHR 1999-III), е ситуация, която е съществувала от 24 септември 1998, и е приключила по смисъла на Член 35 параграф 1 от Конвенцията. Следователно, срокът за подаване на съответната жалба в Съда е изтекъл шест месеца след 4 май 1999 (вж. *Г.К. с/у Полша* [*G.K. v. Poland*], (dec.), № 38816/97, 8 декември 1998; *Багински с/у Полша* (dec.), № 37444/97, 21 януари 2003; *Оратовски с/у Полша* [*Oratowski v. Poland*], (dec.), № 40698/98, 6 февруари 2003; *Ал Акиди с/у България* [*Al Akidi v. Bulgaria*], (dec.), № 35825/97, 19 септември 2000; и *Христов с/у България* [*Hristov v. Bulgaria*], (dec.), № 35436/97, 19 септември 2000). Жалбоподателят е представил първото си писмо до съда на 24 април 2000.

От това следва, че жалбата е била предявена въвн от срока и трябва да се отхвърли по смисъла на Член 35 параграфи 1 и 4 от Конвенцията.

Възражението на правителството, следователно, трябва да бъде подкрепено по отношение на тази жалба.

41. По отношение на останалите жалби на жалбоподателя, съдът счита, че продължаващата ситуация е приключила с измененията на съответните разпоредби на НПК, влезли в сила от 1 януари 2000.

Като се има предвид, че той е внесъл жалбите си на 24 Април 2000, съдът счита, че жалбоподателят е спазил шестмесечния срок по Член 35 параграф 1 от Конвенцията.

Възражението на Правителството в този смисъл, следователно, трябва да бъде отхвърлено.

3. Жалби по Член 5 параграфи 3-5 от Конвенцията

42. Съдът счита, че жалбите на жалбоподателя (а) че задържането му е било несправедливо и безпричинно продължително; (б) че националният съд не се е разпоредил по жалбите срещу задържането му; и (с) че не е имал изпълнимо право да потърси обезщетение за това, че е бил жертва на арест или задържане в нарушение с разпоредбите на Член 5, очевидно не са необосновани по смисъла на Член 35 параграф 3 от Конвенцията, или недопустими на каквото и друго основание. Следователно, те трябва да бъдат обявени за приемливи.

С. Разглеждане по същество

1. Жалба по Член 5 параграф 3 от Конвенцията, че задържането на жалбоподателя до събиране на допълнителна информация е било несправедливо и неприемливо продължително

43. Правителството не е подало забележки за основанието на жалбата.

44. Съдът отбелязва, че задържането на жалбоподателя до събиране на допълнителна информация е продължило от 24 септември 1998 до 10 април 2000 (вж. параграфи 8, 11, 15-17, по-горе), т.е. период от една година, шест месеца и шестнадесет дни.

45. Съдът още отбелязва, че след ареста на жалбоподателя на 24 септември 1998, властите не са се счели за длъжни да преоценят необходимостта да продължат да го задържат и да я докажат въз основа на конкретни факти и доказателства относно вероятната опасност той да се укрие, да извърши друго престъпление или да възпрепятства разследването. Всъщност, властите не са цитирали и не са се позовали на никакви конкретни факти и доказателства при разпореждането за първоначалното му задържане до събиране на допълнителни сведения (вж. параграфи 8 и 15 по-горе). Следователно, властите очевидно са счели задържането му за задължително, което прави тази жалба сходна с тези по предишни дела срещу България, където са установени нарушения (вж. например, *Илийков*, цитиран по-горе, параграфи 67-87 и *Шушков с/у България* [*Shishkov v. Bulgaria*], № 38822/97, параграфи 57-67, ECHR 2003-I).

46. С оглед на изложеното по-горе, съдът счита, че е имало нарушение на Член 5 параграф 3 от Конвенцията в смисъл, че властите не са били в правото си да задържат продължително жалбоподателя до събиране на допълнителна информация за период от над една година и шест месеца.

2. Жалба по Член 5 параграф 4 от Конвенцията

47. Правителството не се е изказало по основанията на жалбата.

48. Съдът повтаря, че Член 5 параграф 4 от Конвенцията гарантира на арестуваните или задържани лица право да предприемат процедури за възражение относно законността на задържането им (вж. *Рутен с/у Холандия [Rutten v. the Netherlands]*, № 32605/96, § 52, 24 юли 2001).

49. Съдът отбелязва, че в настоящото дело националният съд не се е произнесъл по нито една от шестте жалби, подадени от жалбоподателя срещу задържането му до събиране на допълнителна информация, въпреки че междувременно е провеждал заседания (вж. параграфи 16-17 и 10 по-горе).

50. Следователно е имало нарушение на Член 5 параграф 4 от Конвенцията, а именно на жалбоподателя му е било отказано правото да предприеме производство за възражение срещу законността на задържането му.

3. Жалба по Член 5 параграф 5 от Конвенцията

51. Правителството не се е изказало по основанията на жалбата.

52. В контекста на жалбата по Член 5 параграф 5 от Конвенцията и имайки предвид установените нарушения на Член 5 параграфи 3 и 4 (вж. параграфи 46 и 50, по-горе), съдът трябва да установи дали по това дело българският закон е предоставял на жалбоподателя изпълнимо право на обезщетение за нарушенията по Член 5 от Конвенцията.

53. Съдът отбелязва, че по раздел 2(1) от ЗОДВПГ, лице, което е било задържано до събиране на допълнителна информация, може да търси обезщетение само ако заповедта за задържане е била отхвърлена “поради липса на законово основание”, което се отнася до незаконност според националното законодателство. Доколкото може да бъде заключено от практиката, установена по тези разпоредби, раздел 2(1) е бил прилаган само при дела, където наказателното производство е било прекратено на основание, че обвиненията са били недоказани, или че обвиняемият е бил оправдан (вж. параграф 20, по-горе и цитираната там съдебна практика).

54. В настоящото дело, националният съд е счел задържането на жалбоподателя до събиране на допълнителна информация за напълно съобразено с изискванията на националното законодателство.

Следователно, жалбоподателят няма право на обезщетение по раздел 2(1) от ЗОДВПГ. Не се прилага и раздел 2(2) от закона (вж. параграф 20, по-горе и цитираната там съдебна практика).

55. Следва, че в жалбата на жалбоподателя, ЗОДВПГ не е осигурил приложимо право за обезщетение. Освен това, не изглежда такова право да е осигурено от друга разпоредба в българското законодателство (вж. параграф 20, по-горе и цитираната там съдебна практика).

56. Така, съдът счита, че българското законодателство не предоставя на жалбоподателя приложимо право на обезщетение, както е според изискванията на Член 5 параграф 5 от Конвенцията (вж. *Добрев*, цитирано по-горе, параграфи 102-06).

Следователно, е имало нарушение и на тази разпоредба.

II. ПРИЛОЖЕНИЕ НА ЧЛЕН 41 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

57. Член 41 от Конвенцията предвижда:

“ Ако Съдът установи, че е имало нарушение на Конвенцията или на протоколите към нея, и ако вътрешното право на високодоговарящата страна допуска само частично обезщетение за последиците от това нарушение, Съдът присъжда, ако това е необходимо, справедливо удовлетворение на потърпевщата страна.”

58. По време на подаване на жалбата, жалбоподателят е поискал да му бъде присъдено обезщетение за заявените нарушения на Конвенцията, в размер, считан за подходящ от Съда. Неговият първоначален иск е бил за 10,000 български лева (BGL – около 5,128 евро (EUR)) за щетите плюс разноски и такси. Обаче, след съобщаването на жалбата на правителството-ответник, жалбоподателят не е подал иск за справедливо обезщетение заедно със забележките си в отговора от 2 декември 2005.

59. Съдът повтаря, че според Правило 60 от Правилника на съда, всеки иск за справедливо обезщетение трябва да бъде записан и подаден в писмена форма заедно със съответните подкрепящи го документи или разписки и в рамките на срока, определен за подаване на забележки на жалбоподателя по същество, “което, в случай че не бъде направено, Камарата може да отхвърли иска изцяло или частично”.

60. С оглед на факта, че жалбоподателят не е спазил горепосочените изисквания, съдът не постановява никакво обезщетение по Член 41 на Конвенцията (вж. *Рябък с/у Русия* [*Ryabykh v. Russia*], № 52854/99, параграфи 66-68, ECHR 2003-IX).

ПО ТЕЗИ ПРИЧИНИ, СЪДЪТ ЕДИНОДУШНО

1. *Постановява* за допустими жалбите на жалбоподателя че (а) задържането му е било незаконосъобразно и необосновано дълго; (b) че националният съд не се е произнесъл по жалбите срещу задържането му; и (с) че той не е имал приложимо право да потърси обезщетение за това, че е бил жертва на арест или задържане в нарушение на разпоредбите на Член 5 от Конвенцията;
2. *Постановява* останалата част от жалбата за недопустима;
3. *Потвърждава*, че е имало нарушение на Член 5 параграф 3 от Конвенцията по отношение на това, че властите не са обосנוвали продължилото за период от над една година и шест месеца задържане на жалбоподателя до събиране на допълнителна информация;
4. *Потвърждава*, че е имало нарушение на Член 5 параграф 4 от Конвенцията по отношение на това, че на жалбоподателя не е било предоставено правото да предприеме производство за оспорване на законността на задържането му;
5. *Потвърждава*, че е имало нарушение на Член 5 параграф 5 от Конвенцията по отношение на това, че на жалбоподателя не е било дадено приложимо право на обезщетение за това, че е бил жертва на арест или задържане в нарушение на разпоредбите на Член 5 от Конвенцията.

Изготвено на английски език, и обявено в писмен вид на 2 ноември 2006, в съответствие с Правило 77 параграфи 2 и 3 от Правилника на Съда.

Клаудия Уестърдик

/Claudia WESTERDIEK/

Секретар

Пер Лоренцен

Peer LORENZEN

Председател